

ודעת החזו"א שם דלא צ"י שיהא קדשים רק צ"י שיהא בפנים לר"מ, ובאמת יש ליישב קשייתם על רש"י דמשכחת לה שהוא קדשים קדושת הגוף כגון שהוקדשו בשעת היתר הצמות ודעת רש"י כדעת ה"מ בחומ' חולין כ"ב צ"י (ד"ה והביא) דבצמא אפשר להקריב אפי' אוהן ותרנגולין (ובאמת לא זכיתי להבין מה שהקשו החוס' שם דאיכא למיד דאין שום שוף קרב בצמא דהא הם קיימין למיד דעוף קרב בצמא ולדידי ה"ה אוהן ותרנגולין דכל שוף הטבור כשר גם ל"ע שהביאו הירי' דמגילה ולא הביאו גמ' דידן זבחים קט"ז צ"י ושמה משום דבגמ' דידן קהני תמימין ובעלי מומין אי"כ ע"כ מיירי צבני נח דהא בישראל פסול צבני צמא כדא' שם ק"כ א' אבל צירי' קהני תמימין אבל לא צבני' ולכן ס"ל דמיירי בישראל צומן היתר הצמות ולפי חירולם ל"ל דצבני' דהתם במחוסר אבר קמיירי ול"ע) ולפי"ז אם הקדוש אוהן ותרנגולין בשעת היתר הצמות קדשי קדושת הגוף ואי"כ נצטב בית הצחירה ומלקו שם צפנים (ואו שהכניסו לצמא גדולה ומלקו שם ול"ע) וגם מה שהקי' מערף עו דפי"כ שם אינו קדוש י"ל דשם דגם ע"ע ע"מא אינה קדושה א"ל ג"כ שהעו שערף תהי' קדושה וסגי שחבא צנח איתן ויחדה לשם כך [וע"ל סי' י"ב ס"י שגם צבני' יש קלח קדושה] אבל צ"י מליקה דלא מצינו רק בקדשים לריך שיהא גם כאל' קדשים, אכן לעני' נראה דא"ל נזה דהנה בשפת אמת ראיתי שהקשה ג"כ אעגלה ערופה מה מהני שהכנים העו לחור הנחל אעו מוכרה דוקא לערף צנח זה ונלעג"ד פשוט דדעת רש"י ז"ל דל"ש לומר כלל שיתברר אם יקח עו ויערף אותה בחור' ציתו ולא הי' כלל חלל בעולם דא"כ כל עריפה וכל מליקה שצטונס תעבר מידי נצלה וזה פשיטא דל"ש רק אם ערף כדן עריפה ולשם ע"ע כמו שפירש"י שערף על החלל כנומר שהי' חלל וכו' ערף שצבני' ועל הנחל ויחדה לשם כך ואז מטהר מידי נצלה דכיו דומיא דע"ע וכו"ה בצאוחן ותרנגולין אם מלקם בחם ל"ש כלל לומר שמתברר ורק אם הקדישם וערפם צפנים דאז הוי כמולק בקדשים ובהי' דלא חל בהקדש עליהו מ"מ הוא מולקם בחורת קדשים (בשוגג או צמדי) ולא שייך לומר שמתברר משא"כ אם לא הקדישם כלל שאז אין מולקו כלל בחורת קדשים פשיטא דנ"ש לומר שמתברר דלא אמרו שכל מליקה שצטונס תעבר וזה נראה ברור בעיני.

מחנה 9363043

עריפה אין מטבר ערפה ולכן פסק הרמב"ם דדוקא אם נערפה כהלכתה ועי' במראה הפנים צירי' שבי' דבגמ' דידן זבחים דף ע' פשיטא לי' דמטהר וצפנת אמת חמה עליו דבגמ' דידן לא מיירי בערפה וי' פשוט דכונחו דבגמ' דידן לא צ"י לר"מ אלא בערף עו דלאו מינא דעגלה ניכח אבל בעגל דמינא דעגלה ניכח מטבר וכ"ש בעגלה ערפה דפשיטא לי' לר"מ דמטהר כמו במליקה דהא בגמ' שם מדמה לה למליקה [מינא אפשר דהו דוקא אם נערפה אחר שכבר ירדה לנ"ל שצבר חל עלה שם ע"ע אבל אם קודם שירדה היתה ערפה לא חל עלה שם ע"ע כלל והו"ל בערף עו אבל כיון דבגמ' דידן חלי עטמא דלאו מינא דעגלה אי"כ מוכח דבמינא דעגלה ובגמ' עגל ושור וכ"ש עגלה אפי' היתה ערפה מתחלה מטהרתה לר"מ ועי' מה שביארנו לעיל בדעת רש"י ז"ל], וי' דדעת הרמב"ם ז"ל דנהי' דלענין הא דשחיטה שאינה ראוי' שמה שחיטה קי"ל לר"מ לענין אול"צ כדא' חולין פ"ה א' מיכו לענין הא דא"ר ינאי דלר"מ אפי' ערפה חייב לא קי"ל כוותי' רק כריש לקיש דגם לר"מ ערפה פטור ולא אמרי' עריפתה זו היא שחיטתה מאחר דצירי' קאמר ומן הדא דר' ינאי אהון מציבין לי' משמע דלית הילכתא הכי ואין זו סתירה למה דקי"ל דעריפתה מטהרתה מידי נצלה דזה ילפא מכפרה כתיב בה בקדשים אבל לא דעריפתה שמה שחיטה כלל מיני (ואע"ג דבשעיר המשתלה אמרי' דחייחו לזוק זו היא שחיטתו כבר כתבו ראשונים ז"ל לחלק צבה ויתבאר צב"ה צב"י) וצ"ה מדויק לשון הרמב"ם צב"י צ"ה משחיטה ה"ו שחיטה שאינה ראוי' לאכילה שמה שחיטה לפיכך הראשון ששחט כו' ועגלה ערופה כו' וצ"ה האחרון ושחט את השני וכו' הוא כו' או עגלה ערופה כו' הכי זה לוקח ולא הזכיר כלל שאם ערף חייב וצמניה מולא קס"א המה ע"י ולפמ"ש א"ש דפסק כריש לקיש דלא אמרי' עריפתה זו היא שחיטתה לענין אול"צ ועוד יבואר צבה לקי' ס"י צב"ה. ובאמת יש מקום לפרש הירי' דצ"י אולי' דכו"ע אף לר' יוסי וי' יחודא דפליגי צ"י מליקה דאפשר דדוקא שוף מצממא לא ילפי' אבל צממא מצממא ילפי' לעבר ערפה וכו' דמייתי צירי' ראי' מר"מ. הכי מייתי דע"כ לא פליג ר"ש עלי' דר"מ אלא משום דס"ל דשחיטה שאין מתברר באכילה ל"ש שחיטה לענין אול"צ הא לא"ה הי' גם הוא מודה לר"מ דעריפתה הוי שחיטה וא"כ לענין לעבר מידי נצלה דצ"ה לכו"ע א"ש שחיטה ראוי' דהא שחיטה ערפה מטהרתה כ"ה עריפה ולפי"ז הבעיא אלא לכו"ע, ואפשר שזה הי' דעת המ"ה שהקשה על הרמב"ם שהשמיטו אבל בגמ' דידן מוכח שאינו כן דא"כ אמאי צ"י ערף עו לר"מ מכו' (דהא קאי שם אדר"מ ע"ש) כו"מ למיבני גם לרבנן אם נימא דבצמא עדיפת מעוף וצ"ה גם רבנן ילפי' משחיטה א"כ ליבני' אם גם בערף עו יכ"ה כן וע"כ דפשיטא לי' לגמ' דלרבנן ל"ש כלל ללמוד משחיטה לענין ערפה ופסולה ורק לר"מ שייך למיבני' א"כ גם צירי' לריך לפרש כן דרק לר"מ מיבני' ולכן שפיר פסק הרמב"ם דדוקא נערפה כהלכתה, ובהנ' צקן אורה זבחים ע' צ' ובתש"י אבל מש"ה ס"י לי' רואים למחוק מהירושלמי חיבת ערפה ומפרשים דהירי' צ"י על עיקר הדין אם עריפתה מטהרתה מידי נצלה או לאו משום דקשיא לכו מאי מייתי הירי' ראי' מאול"צ הא שם לא מיירי כלל מערפה רק בעריפה כשרה ואם נימא דעריפה כשרה פשיטא דמטהר בגמ' דידן א"כ אינה ראי' דשם באמת דבעריפה כשרה לכן אמרי' עריפתה זו היא שחיטה וחייב אבל כאל' דהוא ערפה מני' דמטהר [ובאמת גם כאל' אינו ברור דבעריפה כשרה ע"ל סי' ה' ס"ה שהבאנו סוצרים דמחוסר זמן פסול צבני' אך ש"ה לומר דכאל' הא צבה תליא דאם נאמר שאין בעריפה משום אול"צ משום שבעריפה פסולה משום מחו"ז א"כ שוב אין זה מחו"ז שאינו שחיטה וא"כ יוכשר ואם יוכשר שוב יכ"ה עריפה כשרה ויפסל משום מחו"ז ודו"ק, ולעיל שם לידנו כדעת המכשירין מחוסר זמן ע"ש] ולעני' קשה לומר כן דא"כ ל"ל דהירי' לא ידע הא דר' ינאי דצבלי' דילוף מכפרה כתיב בה בקדשים דעריפתה מטהרתה מדמהדר להביא ראיות מדר' ינאי דאותו ואת צ"י ולעיל